

JÉKELY ZOLTÁN: A SZÉPSÉG PUSZTULÁSA**(Vers-ciklus)****SOHA TÖBBÉ.**

*Délben langyos gyepágyon heverésztem,
fürdőruhában, perzselő napon.
Ő jégteremben, talpig hófehérben
pihent a fekete ravatalon.*

*Rágondoltam: húszéves életére,
hogy annyi szépség most már csak a Földé,
hamu lesz a csontja, por lesz a vére,
ruhája is s nem látom soha többé.*

*Ő nem gondolt már akkor semmire.
Melle alatt egymásba kulcsolódott
márvány-keze: fehér márványszobor volt,
a nagy mester hamar-porló műve.*

A NAP ELFELEJTI.

*Alkonyodik. Az idő hét felé jár.
Másfél órája már, hogy eltemették.
A földben éri már meg ezt az estét . . .
A Nap a Hárshegy oldalán lesétál,*

*sírfára egy utolsó fényt hajt.
Ma meghatódva látta temetését,
de elfelejti biztos hajnalig,
amint már elfeledte annyi szépét . . .*

ÉJSZAKA VAN.

*Éjszaka van. Már egy hete halott.
Tán oszlik is. Eltikkadt sárgöröngyök
felitták a könnyet, mit akkor öntött
koporsójára anyja s rokonok;*

*súlyuk alatt a deszka majd bezúdul!
homloka, melle horpad, mint papír.
Ősz jön, levél hull; tél jön, rá a hó hull
s fejemnek való párna lesz a sír.*

KÖNNYEKKEKEL ÖNTÖZÖM.

*Nagy szárazság van, halnak a vetések.
Alig nyílt ki, hervad s hull a szírom.
De tenyészik buján és vést nem érez
hetes palántám: késő bánatom.*

*S míg künn a Nap lassan mindent kivégez,
a bú nő bennem, mint tisztás-jüvön
magányos genciána s amíg élek,
esténként hűs könnyekkel öntözöm.*

FESSÉK MEG A KÉPÉT!

*Művész urak, Szőnyi, Aba-Novák,
siessenek hát, fessék meg a képét!
Hogy csak a földé legyen annyi szépség,
urak, ne hagyják: tegyenek csodát.*

*Lopják őt vissza az örök időnek
— maguk iránt is hálás lesz a zsarnok,
ha állványuk mellől egyszer kidőlnek —
Hadd őrizze üvegtetejű csarnok*

*s időtálló, szótálló drága ráma,
hogy mindenkinek, ki előtte jön-megy,
verjen a földbe gyökeret a lába.
Buggyanjanak szemébe ott a könnyek
s öntse versbe, szoborba, vagy imába!*